

IVONA BŘEZINOVÁ

Holky na vodítku

Jmenují se
Ester

Jsem
gamblerka

ALBATROS

Jmenuji se Ester

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Jmenuji se Ester – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ivona Březinová

Holky na vodítku

-----Jmenují se
Ester

a l b a t r o s

Knihy z cyklu Holky na vodítku nám poutavě a srozumitelně ukazují problematiku dnešní dospívající mládeže, kde citová nejistota v rodině může vést k mnoha závažným poruchám. Jsou určeny nejen pro dospívající, ale i pro jejich rodiče, kteří již na toto „své období“ zapomněli.

*MUDr. Petr Žižkovský,
primář psychiatrického oddělení v Ústí nad Labem*

Za pomoc při realizaci knih z cyklu Holky na vodítku děkuji MUDr. Karole Haasové, MUDr. Pavlíně Noskové, MUDr. Richardu Zajícovi, MUDr. Petru Žižkovskému, pracovníkům DROPINu, zvláště paní Simoně Sedláčkové, a řadě „tápajících“, kteří si prošli, nebo ještě procházejí svým peklem. Přejme si, aby těch, kteří budou „tápat“ i nadále, bylo co nejméně.

Autorka

© Ivona Březinová, 2002
Cover illustration © Jozef Gertli Danglár, 2002

www.albatros.cz
www.ivonabrezinova.cz

ISBN tištěné verze verze 978-80-00-04845-1
ISBN e-knihy 978-80-00-04921-2 (1. zveřejnění, 2017)

1.

Jmenuji se Ester... a jsem gamblerka. Dřív se tomu říkalo hazardní hráčka, nebo spíš hazardní hráč, protože to byla skoro výhradně pánská záležitost. No a co? Máme snad rovnoprávnost, ne? Takže klidně můžu říct, že jsem gamblerka. Už dlouho. Ani nevím, kdy a jak to vlastně všechno začalo, ale pan doktor tady v léčebně řekl, že bych na to měla přijít a že nejlepší bude, když to všechno napíšu. Jako příběh. Řekla jsem mu, že neumím psát příběhy. Ve škole jsem ze slohu nikdy neměla lepší známku než trojku a taky nepíšu vždycky zrovna spisovně, ale pan doktor řekl, že to nevadí, hlavně abych prý napsala, co si o tom všem opravdu myslím.

Nejdřív jsem myslela, že si o tom nemyslím vůbec nic, ale teď mám pocit, že to přece jen půjde. Prý až začnu psát, přijde to samo. Tak jsem zvědavá. Nevím, odkud začít, a tak začnu od začátku.

Moji rodiče se seznámili na kulečnicku, v baru ELEKTRA, teta Zuzana dokonce tvrdí, že mě na kulečnickovém stole i počali, ale to se mi zdá už hodně praštěný. I když, kdo ví? Táta se pokaždý, když na to přijde řeč, jen chechtá a máma ho pak honí s hadrem po kuchyni jako dotěrnou mouchu. Táta se potom obvykle uklidí k pivu a na mámu dotírá večer, když se zamknou v ložnici, a přes zeď do dětského pokoje je pak slyšet ty neuvěřitelné zvuky jejich milování.

Když jsem byla malá, vždycky jsem si myslela, že táta mámě nějak ubližuje nebo co. Sténala a vzlykala a já měla děsnej strach, co se stane. Vylézala jsem z postele a běžela ke dveřím ložnice, abych ji zachránila, jenomže pokaždý bylo zamčeno. Bývala jsem z toho hodně zoufalá. Navíc v mámině hlase bylo slyšet tóny, který mě mátlý. Chvílema jako by se smála nebo hýkala nadšením úplně stejně, jak to dělá, když v televizi dávaj Mistra Beana. Trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopila, že táta při tom mámě neubližuje, spíš naopak.

Někdy mi to bylo dost trapný, to jejich okatý miliskování, ale když jsem o tom řekla Martině a Alici, to jsou taky holky odtud z léčebny, tak mě nechápaly.

„Jsi blbá,” řekla mi Alice, „já na tvým místě bych se tetelila blahem, že maj staroušci na starosti sami sebe a věčně neopruzujou jako naši. To bylo věčný *Alice, uť se, ať to někam dotáhneš, víš, že musíš být doktorkou, Alice, nekousej si ty nehty, na to už jsi velká a nelakuj si ty nehty, na to jsi ještě malá. A hlavně nehřeb se, budeš mít křivý záda...* Bylo to pořád dokola a bylo to děsný. Táta doplňoval mámu a máma tátu. I když... táta byl většinou ve svejch oblacích, to je fakt.”

„Já se vám divím, holky,” vzdychla Martina. „Já nikdy žádnýho tátu neměla a to, že se dva lidi můžou mít doopravdy rádi, znám leda z televize.”

Myslím, že takhle nějak to Martina s Alicí řekly, ale možná trochu jinak, my si pořád o něčem povídáme a od té doby, co sem do bezděkovský léčebny přišla i Martina a dali nás na společnej pokoj, semlely jsme už kdeco. Ale abych se vrátila k tomu začátku.

Jesle jsem prakticky proležela doma, protože každých čtrnáct dní jsem dostala angínu, kašel, průjem, spálu

nebo aspoň vši. Teta Zuzana si kvůli mým nemocem dokonce koupila Velkou encyklopedii zdraví, takovou tlustou bichli, která vůbec nebyla o zdraví, ale jenom o samých nemocech. Vzpomínám si, že z ní po večerech předčítala mámě a já tajně poslouchala za dveřma, protože teta Zuzana, i když četla třeba o dávivém kašli nebo o roupu dětském, tak to stejně pokaždý znělo, jako když vypráví pohádku. *Chlapeček spolkl několik stroužků česneku a ten česnek v jeho břicho bojoval se zlými roupou tak dlouho, dokud je všechny nepobil.* A tak podobně. Teta Zuzana kdysi chtěla být zdravotní sestrou, ale doma jí řekli, že bílý stejnokroj se nosí i v jiných profesích, a tak šla na kuchařku.

Martinu vždycky zajímá, jestli je teta Zuzana tlustá, když celej život od rána do večera vaří, jenže teta Zuzana v bufetu vaří jenom polívky a ty jí odjakživa nechutnají, takže by při práci nepřibrala, ani kdyby chtěla, což prej Martina v životě nepochopí.

Martina je vůbec číslu. Je tu z nás nejkratší dobu a je tady proto, aby neumřela. Ona totiž buď odmítá jíst, aby neztloustla (tý nemoci se říká anorexie), nebo se naprosto nechutně přejídá a pak zvrací, což je její současnej problém. Prostě teď má bulimii. Někdy se tomu taky říká vlčí hlad. Dost odporný jméno pro nemoc. Ale nejodpornější na tom je to její naschválný blití, který po pravdě řečeno stejně k žádnému hubnutí nevede. Jenže Martina je vychrtlá už z dřívějšíka, což jí nebrání v tom, aby si pořád nepřipadala děsně tlustá. A to neváží víc než čtyřicet šest kilo, ale vážila i třicet sedm, když ji zachraňovali. No, kdysi prý měla pětapadesát.

To já měla kdysi taky pětapadesát. Teď mám šedesát dva. Ne že bych byla úplně tlustá, to ne, ale do mo-

delky mám teda hodně daleko. Jenže mi to na rozdíl od Martiny nevadí. Už odmalička jsem slýchala, že jsem kus ženský. Teda ne že bych jako byla kus, jak to kluci říkají o těch dlouhonohejch prsatejch blondýnách s vosíma pasama, takhle to nikdo určitě nemyslel, ale prostě vždycky bylo co potěžkat. Já byla brzy vyvinutá, to je fakt. A z toho důvodu jsem taky vždycky vypadala o několik let starší.

„Co tady ještě strašíš, prosím tě?” vrazila do dveří Alice, holka s dávno odrostlým dvojbarevným ježkem na hlavě a s rukama a nohama zjizvenýma od jehel injekčních stříkaček. „Za chvilku začíná jóga a ty nejsi ani převlečená. Hni sebou, víš, jak bude Vlasáková zase prskat?”

Ester rozpačitě zaklapla sešit, jehož první stránky byly popsány dětsky velkým a značně neuspořádaným písmem. Vůbec si neuvědomila, že už je tolik hodin. Původně měla strach, že to psaní deníku nezvládne, otálela s tím několik týdnů, a vida, jak se najednou rozjela.

„Dělej!” popoháněla ji Alice.

„No jo, vždyť už jdu.” Neochotně vstala a bílého myšáka Barnabáše, sedícího v teplém ohybu jejího lokte, opatrně položila na pilinami vystlané dno pětilitrové láhve od okurek. Pak si převlékla tričko a místo džín s prošoupanými koleny si v rychlosti natáhla zebrovitě pruhované legíny, na několika místech zašité naprosto nepatřičnou fialovou. „Můžem.”

Rozeběhly se chodbou k tělocvičně, ale sestra Vlasáková byla rychlejší. Už minutu stála bosýma kostnatýma nohama na svém údajně pravém indickém koberečku a ostřížím zrakem rentgenovala v pozoru

nastoupenou jednotku mladých ztroskotanců. Ano, ztroskotanců, protože co jiného jsou čtyři fetiši, alkoholik, nymfomanka, kleptomanka, bulimička, klaustrofobik, gamblerka, holka po znásilnění nebo kluk, co si každou chvíli podřeže zápěstí? Sestra Vlasáková je považovala za výkvět lidské spodiny, který se řízením osudu dostal právě do psychoterapeutické léčebny Bezděkov, kde ona pracovala, a bylo její profesionální ctí pokusit se z těch mladých trosek přece jen něco vykresat.

„Tři kolečka kolem tělocvičny a pak každý třicet kliků. A jedem, jedem, Lánská! Ty a madam Šimková si dáte tři kolečka navíc. Za ten pozdní příchod.“

Alice si naštvane stáhla dlouhé rukávy trička až k zápěstí, aby ani kousek ještě nedávno tak příšerně rozpíchaných paží nevykukoval ven, a nasadila vzteklou grimasu. Ale Ester jen nevzrušeně pokrčila rameny. A pak znovu omluvně. To na Alici, protože nebýt jí, ještě by seděla v pokoji a psala deník. Vsadila by se, že kdyby pro ni Alice nedošla, asi by na dnešní cvičení zapomněla úplně. A to by byl teprve průšvih.

„Pořádně zvedejte ta kolena, dobře, Semerádová, ty jediná se neulejváš. Ale zase to nepřeháněj, nebo ti předepíšu dva moučníky navíc.“

Ne, v tělocvičně se hubená, nezdravě bledá blondýnka Martina Semerádová opravdu nikdy neulejvala. Její chorobná touha hubnout ji naopak nutila k drastičtějšímu a drastičtějšímu cvičení. Za každé kolečko salámu se trestala kolečkem běhu kolem tělocvičny navíc. Zprvu na ni všichni nadávali, že svou horlivostí sabotuje jejich snahu přivést nebetyčnou liknavostí sestru Vlasákovou k šílenství. Pak pochopili, že Martina nestojí proti nim. Je stejná jako oni, i když zrovna

v tělocvičně kráčí (nebo v jejím případě spíš běhá) jinou cestičkou. Byla chudák, a ne podrazák.

„A dýchat, dýchat!“ křikla Vlasáková.

„Jako bysme nedejchali, krucinál,“ ucedila kudrnatá Magda našťvaně. „Jestli mě ta baba bude ještě chvíli štvát, seknu jí hodinky. Ne že bych zrovna musela,“ dodala po pečlivém zvážení svých momentálních kleptomanských potřeb, „ale protože ji nenávidím.“

Nenáviděli ji všichni. Tíše. Nenápadně. Aby nic nepoznala, protože v jejích silách bylo dát člověka do hlášení a zatrhnout mu třeba mnoho týdnů toužebně očekávanou vycházku. To člověk vážně neměl zapotřebí. Ani patologická zlodějka Magda ne. A tak, ačkoliv sestra Vlasáková úspěšně švala dál, zůstaly hodinky na jejím kostnatém zápěstí.

„Dřepy!“ křikla stroze. „A Huťková si příště vezme podprsenku, netoužíme obdivovat vaše bujné čtyřky, dámo.“

„Krávo,“ sykla Beáta tichou odpověď, ale uznalé pohledy mužské části cvičenců ji ujistily v tom, že její úsilí při natrásání hrudníku vůbec nebylo marné. Přemýšlela, kterého z kluků si dnes večer vybere, když se jí tu vlastně nabízeli všichni. Jen ne Zbyněčka, proboha, to jeho rachitický tělo je opravdu úděsný. To radši být bez sexu než tohle, říkala si v duchu. Ale nemyslela to vážně. Pro pihovatou zrzku Beátu s přespříliš štědře vyvinutým poprsím byl sex smyslem života. Dalo by se říct, že jediným smyslem. A ona nechápala, proč ji z toho tady chtějí vyléčit.

„Sklapovačky!“ zazněl tělocvičnou ostrý povel. „A jedem, jedem!“

„Kam jedem?“ brblal tíše Robin s umaštěným hárem

a hlavou mu táhly zážitky z jeho drogových výletů.

„Rychleji, rychleji! Pořádně zapojte ty břišní svaly, co je to s vámi?“

„Tohle přece není jóga,“ neudržel se perníkář Daniel. (Ne že by byl vyučený cukrář, ale prostě ulít na pervitinu.)

„Jo, leda tak jóga v stonásobném zrychlení,“ přidal se k němu udýchaně Bohdan, který měl sto chutí to tady zase jednou pořádně podpálit. I s Vlasákovou.

„Třicet kliků navíc,“ řekla Vlasáková a bylo po diskusi. Jen ty temné choutky zůstaly.

Teprve po dvaceti minutách svalového běsnění se položili na svoje koberečky a bylo jim dovoleno silou vůle tišit tepy svých rozbouřených srdcí.

„Uvolněte palec levé nohy. Cítíte, jak vám těžkne. Příjemné teplo se vám rozlévá chodidlem...“

Museli toho tišit mnohem víc. Všichni, kdo tu byli. Každý dočasný obyvatel bezděkovské léčebny si potřeboval lízat svoje hluboké vnitřní rány. Ta zranění, co nekrvácejí, ale budí člověka ze sna, hodinu za hodinou se připomínají svou neodbytnou existencí.

„Myslete na svoje tělo. Je celé vaše. Je silné a zdravé. I vy jste silní a zdraví...“

Proč lže? napadlo Ester. Přece moc dobře ví, že jsme jen *zesláblé onuce zašpiněné puzením svých závislostí*, jak prý sama řekla. Tak co lže? Co kecá?

„Nechte oči zavřené a představujte si něco pro vás krásného, něco vám milého, navod'te si příjemný pocit...“

Sestra Vlasáková pustila tichou nevтіravou hudbu. Měla jednoduchou, z hloubek stoupavou melodii a sotva znatelný náznak rytmu. Ano, při téhle hudbě se dalo snít.

Ester se přinutí vidět se na rozkvetlé louce plné kopretin. Vonělo to tam heřmánkem a mátou a bzučelo to legračně neohrabaným čmelákem a spoustou včel a lučními kobylkami a...

Zvuků přibývalo. Sílily a byly stále agresivnější. Vtíraly se Ester do vědomí. Drnčení zvonků. Jásavé znělky elektronické melodie napodobující výsměch i jásot. Cinkot mincí sypajících se ze zásobníku do výherní misky. Hraj. Ještě. Ještě!

Znechuceně otevřela oči. K čemu to je, všechny tyhle kopretinové louky, když její představy stejně po každé skončí ve spoře osvětleném baru plném výherních automatů.

Nikdy se toho nezbavím, napadlo ji zděšeně. Nikdy. Tak proč běhat kolem tělocvičny, myslet na palce u nohou a psát deník? Proč, když to stejně k ničemu není.

2.

K ničemu to není. Myslela jsem, že to nedokážu, psát si deník. Teď vím, že to není zas tak těžký, ale taky vím, že je to na nic.

Mám si vyoperovat vzpomínky a prohlížet si je pěkně zblízka, pod lupou, nebo ještě líp pod tím... pod mikroskopem, abych viděla, odkud a kam vedou. Ale je to, jako bych pitvala mrtvolu. Br, to je děsná představa.

Mám strach sama ze sebe. Mám strach, že to tu nevydržím. Mám strach, že mám jen Barnabáše a jinak nikoho. Chtěla bych domů.

Doma to bylo fajn. Sice žádný soukromí, kde by se taky vzalo, když nás v dvoupokojovém bytě nakonec bylo sedm. Rodiče a všech pět dětí s jménama od E, když už se naši seznámili v tom baru ELEKTRA. Pět dětí je na dnešní dobu docela dost. Ale naši se prostě milovali, což při odmítání antikoncepce má za následek prudký nárůst členů domácnosti.

Teta Zuzana sice tvrdila, že je to dobře, protože podle nějakých statistiky prej Češi vymíraj. Jenže tý se to říká, když je bezdětná a kdoví jestli ne panna. A proč by zrovna naši měli zvedat celostátní průměr, to nechápu.

Navíc jsem v naší rodině z dětí nejstarší, a to je vždycky k vzteku. Samý přines, podrž, pohlídej. Později uklid', uvař, umyj. Úplnej Ferda Mravenec v holči-

čím vydání. Práce všeho druhu. Jenže on to, pokud si dobře vzpomínám, dělal dobrovolně a s nadšením, kdežto já... A taky mám pocit, že to měl jako živnost. Prostě pomáhal za výdělek. Nebo ne? Už nevím. Předloni jsem začala Ferdu Mravence předčítat naší Evě, když ještě nechodila do školy, ale moc ji to nebavilo, tak jsme toho brzy nechaly. (Po pravdě řečeno to spíš nebavilo mě, ale to už je teď jedno.)

A stejně by byl blbej, kdyby si za ty svoje služby nechal zaplatit. To jen já doma věčně dřela a nic z toho, teda nejen žádný kapesný, ale ani uznání nebo tak něco. My byli vůbec doma furt bez peněz. Máma pořád na mateřský a táta přibližně dvakrát do roka nezaměstnanej. Většinou jsme vlastně žili jen z podpory a pak z těch rodičovskejch příspěvků. Ale stejně to bylo fajn, a kdyby to šlo vrátit, tak... všema deseti.

„Taky máš pocit, že bys nutně potřebovala manikúru?” zeptala se jí Alice a sjela pohledem svoje zanedbané ruce, které od zápěstí nahoru přecházely v paže rozpíchané stovkami injekčních stříkaček. Po zanícených bolácích zůstaly jizvy, které Alice jako většina feťáček úpěnlivě zakrývala dlouhými rukávy. Pekla se v těch tričkách při cvičení v tělocvičně, stejně jako při škrábání brambor v rozpálené kuchyni. Ale pořád lepší horko než to soucitný okukování.

„Manikúru? Proč zrovna manikúru?” vzhlédla Ester nechápavě k Alici.

„Že si tak prohlížíš prsty. Nebo se snad učíš počítat do desíti?” rozesmála se Alice.

„Já jen tak,” zamumlala Ester, protože se jí nechtělo přiznat, že každým konečkem svých věčně okousaných prstů touží po domově.

„Já bych potřebovala celkovou údržbu jako sůl,“ broukla bledá blondýnka Martina, která je poslouchala. „Nejen manikúru, ale taky pedikúru, holiče, děsně se mi lámou vlasy, tak aby mi s tím něco udělali, zajít si na kosmetiku, a hlavně skořicový zábaly na hubnutí a saunu, tam se taky hubne... Prostě, jako to dělají ty holky z reklam a titulních stránek časopisů. To by bylo vážně něco. Rázem bych byla úplně nověj člověk. Takhle se na sebe bojím podívat do zrcadla, teda hlavně kvůli těm svejm příšernejm špekům.“

Ester s Alicí po sobě mlčky hodily kradmými pohledy. Už pochopily, že bulimičce Martině její domnělou tloušťku nikdo nevymluví. Ale co, jen když nezvrací. Když nezvrací, je Martina docela fajn.

„Taky bych chtěla bejt úplně nověj člověk,“ přikývla Ester a prsty s okousanými nehty si rozpačitě prohrábala svoji bujnou černovlasou kštici. „Jenže já bych k tomu potřebovala něco jako plastiku svědomí.“

„Ach jo,“ upřela Alice ke stropu oči narůžovělé popraskanými žilkami, jak se na ní podepsala další bezesná noc, v níž nedělala nic jiného, než že křečovitě toužila po droze. „Někdy vážně líp snáším tu sexuální věčně frustrovanou Beátu než vás dvě,“ dodala s náznakem unaveného úsměvu.

„Hm,“ kývla zas Ester, protože moc dobře věděla, že to, co Alice právě řekla, vůbec nemyslí vážně. Jen se brání před jejich špatnou náladou. Musí se bránit, protože sama lítá v těch nejhorších běsech, jaký si člověk vůbec může představit. Ester se až otrásla, když si vzpomněla, jak tehdy našla Alici na pokoji s rukama propíchanýma obyčejnýma šicíma jehlama, sesutou na zemi a zmateně blekotající: Píchnout si... cokoliv... čímkoliv... jenom si proboha píchnout...